

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 15940/15
08.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул., против решења број 0031-10412-892/2015 од 20.10.2015. године, тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, у предмету новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 08.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Националне службе за запошљавање број 0031-10412-892/2015 од 20.10.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Филијале за град Београд: УП.І:0104-10411-9229-1/2015 од 26.06.2015. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености, као неоснован.

У тужби, поднетој Управном суду дана 18.11.2015. године, тужилац побија законитост оспореног решења наводећи да је тужени оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, са образложењем да је тужилац на дан престанка радног односа остварио 40 година, 02 месеца и 03 дана стажа осигурања по основу радног односа, те да је првостепени орган правилно поступио када је одбио захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености, као неоснован из разлога што тужилац испуњава услове за пензију, те се не може сматрати незапосленим лицем у смислу члана 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Тужилац наводи да је неспорно да испуњава услове за превремену

старосну пензију, међутим чланом 2. наведеног закона није прецизирано на коју пензију се односи наведени члан. Даље наводи да је чланом 88. истог закона прописано да се евиденција о незапосленом престаје да води односно незапослени губи право на новчану накнаду за време незапослености када испуни услове за остваривање права на старосну пензију или оствари право на породичну или инвалидску пензију, у складу са законом. Тужилац истиче да је наведеним чланом јасно прецизирано да испуњењем услова за старосну пензију, не и за превремену старосну пензију, незапослени губи право на новчану накнаду и друга права по основу незапослености. То су две врсте пензија, другачије по својој природи и сврси, тим пре што Закон о запошљавању и осигурању за случај незапослености не познаје термин „превремена старосна пензија”. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора.

Тужени орган у одговору на тужбу је у свему остао при свим разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41 став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, тужиоцу је престао радни однос дана 31.05.2015.године по основу отказа уговора о раду од стране послодавца из разлога престанка потребе за обављањем одређеног посла или смањењем обима посла, услед технолошких, економских и организационих промена. Тужилац се пријавио на евиденцију незапослених дана 02.06.2015. године и истог дана поднео захтев за остваривање права на новчану накнаду. Тужилац је рођен дана 23.03.1952.године, па како је на дан престанка радног односа тужилац имао 63 године, 2 месеца и 8 дана живота и стаж осигурања од 40 година, 2 месеца и 3 дана, то је по налажењу туженог, правилно првостепеним решењем од 26.06.2015.године одбијен захтев тужиоца за остваривање права на новчану накнаду. Тужени је ценио неоснованим наводе жалбе тужиоца да му није омогућено учешће у поступку, јер по налажењу туженог првостепени орган не мора да саслуша странку када је она уз свој поднесак приложила све доказе потребне за решавање управне ствари, а решење се заснива на тим доказима који нису садржавали недостатке. Тужени је ценио као неоснован навод жалбе да се слободним тумачењем члана 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености не може тужиоцу ускратити право да оствари пуну старосну пензију и пун износ пензије и указује да лице које је испунило услов за остваривање права на пензију, било да је у питању превремена старосна пензија, старосна пензија, инвалидска пензија или породична пензија, не може се сматрати незапосленим лицем и налазити се на евиденцији незапослених лица код Националне службе за запошљавање, независно од околности да ли право на пензију жели да оствари или не жели. Са изложеног тужени орган је решио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености („Службени гласник РС” бр. 36/09...38/15) је прописано да незапослени, у смислу овог закона, јесте лице од 15 година живота до испуњавања услова за пензију, односно најкасније до 65 година живота, способно и одмах спремно да ради, које није засновало радни однос или на други начин остварило право на рад, а које се води на евиденцији незапослених и активно тражи запослење (став 1.); Незапосленим, у смислу овог закона, не сматра се редован ученик, студент основних студија до 26 година живота, лице коме мирују права из радног односа у складу са законом и лице које је испунило услов за пензију у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању. (став 3.). Чланом 31. став 1. тачка 6. истог закона прописано је да незапослени, у складу са одредбама овог закона, има право да оствари новчану накнаду за време незапослености.

С обзиром да је одредбом члана 88. став 1. тачка 4. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености прописано да евиденција о незапосленом престаје да се води ако испуни услове за остваривање права на старосну пензију или оствари право на породичну или инвалидску пензију у складу са законом, а имајући у виду да је одредбом члана 18. став 1. тачка 1) Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС” бр. 34/03...75/14) прописано да су права из пензијског и инвалидског осигурања за случај старости право на старосну пензију и право на превремену старосну пензију, то по налажењу суда из прописа на које се позвао тужени у образложењу оспореног решења не произлази као правилан закључак туженог да се лице које је испунило услов за остваривање права на превремену старосну пензију, не може сматрати незапосленим лицем из члана 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености и да се не може налазити на евиденцији незапослених лица код Националне службе за запошљавање.

Стога је, по оцени овог суда, оспорено решење донето уз битну повреду правила поступка из члана 235. у вези члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10), будући да чињенице и разлози, те правни прописи из образложења оспореног решења, не упућују на одлуку дату у диспозитиву, из ког разлога је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу пресуде, тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одбио захтев тужиоца да му тужени накнади трошкове управног спора па је одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде с обзиром да тужилац тражене трошкове није определио по врсти у висини у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 08.06.2018. године, 19 У 15940/15

Записничар
Михајло Ралић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/АМ